

בבית הדין הרבני האזורי אשדוד

לפני כבוד הדיינים :

הרב אברהם שמן, הרב מיכאל צדוק, הרב אברהם מאיר שלוש

התובעת : פלונית

נגד

הנתבע : פלוני

הנדון : צו הגבלה

פסק דין

לפנינו בקשה להטיל צווי הגבלה על המשיב.

תיאור העובדות

הצדדים נישאו ביום י"ט אדר תשל"ט (18.3.79) ולהם שלושה ילדים משותפים ובוגרים. נישואי הצדדים ידעו עליות ומורדות רבות ולפני כעשור, ביום א' אלול תשס"ד (18.8.04) הגיש הבעל את תביעת הגירושין הראשונה. בכתב התביעה ציין הבעל 'מזה שנתיים אין חיים כזוג נשוי... לדעתי, הנישואין מוצו עד תום'.

בדיון ביום כ"ז חשון תשס"ה (11.11.04) טען הבעל כי חייהם המשותפים היו מלווים במריבות ומתחים והדגיש: 'החזקתי את כתב תביעה שנתיים במגירה, כפי התאריך הנקוב בתחתית כתב התביעה (11.9.02) ורק היום שהגיעו מים עד נפש הגשתי את התביעה לבית הדין'.

בדיון נוסף ביום ט' אדר ב' תשס"ה (20.3.05) הוסיף וטען עוד הבעל: 'אני נפגעתי מהמצב הזה הן בעבודתי והן בבריאותי ואני לא יודע אם אפשר לתקן המצב היום, אשתי אף פעם לא ביקשה ממני סליחה'.

לאחר שש שנים, ביום ג' אדר ב' תשע"א (9.3.11), הגיש הבעל את תביעת הגירושין השנייה. בכתב התביעה הדגיש הבעל: 'מאז התביעה הקודמת אין בינינו שום קשר, לא דיבור ולא שלום... ועדיף לפרק את החבילה... ולקבוע תאריך לגירושין ולמתן גט'.

בדיון ביום כ"ט ניסן תשע"א (3.5.11) טענה ב"כ האשה כי דירת הצדדים נמכרה מאחר שהבעל נקלע לחובות רבים. מיום פינוי הדירה ביום כ"ה אדר א' תשע"א (1.3.11) מתגורר הבעל בגפו בדירה שכורה ומנע מאשתו לעבור עמו לדירה זו, ומשכך נאלצה אשתו להתגורר בבית משפחתה. עוד ציינה כי לבעל קשר פסול עם אשה זרה. הבעל הודה בקשר זה וסיים מה שנשאר זה להתגרש כדי להוריד את המועקה מהלב. בדיון נוסף ביום י"ח חשון תשע"ב (15.11.11) ניהל בית הדין משא ומתן בין הצדדים, והצדדים חתמו על הסכם גירושין שקיבל תוקף של פסק דין בו ביום. בהסכם נקבע כי הצדדים יתגרשו זה מזה כהסכמתם.

הצדדים הוזמנו לסדור גט ליום י"ד טבת תשע"ב (9.1.12), אך הבעל סירב להתגרש. הצדדים הוזמנו שוב ליום י"ח אדר תשע"ב (12.3.12), אך הבעל הצהיר כי אין בדעתו להתגרש וביקש לסגור את תיק הגירושין שפתח. לטענתו, אם האשה חפצה להתגרש תתכבד ותגיש היא את תביעת הגירושין.

ביום ג' ניסן תשע"ג (14.3.13) הגישה המבקשת את תביעתה לגירושין וציינה כי זה שנתיים שהם פרודים, ואין כל קשר ביניהם. בדיון ביום י"ט סיון תשע"ג (28.5.13) הודה הבעל כי זה שש שנים אין קשר ביניהם, ואין בדעתו לחזור ולחיות עם האשה, אלא שתובע הוא תחילה החזר כספים והוצאות שהוציא על בנו. בפסק הדין מיום כ' סיון תשע"ג (29.5.13) נקבע כי מצווה על הבעל לגרש את אשתו.

בדיון נוסף ביום כ"ז תשרי תשע"ד (1.10.13) מְחָזר שוב הבעל את טענותיו ובית הדין הבהיר לבעל שכבר נקבע בהסכם הגירושין הנזכר כי אין כל תביעות בין הצדדים, ובפרט שצורכי הבן מוטלים על האב, ואין מקום לטענות אלו.

מאחר שהבעל עמד בסירובו להתגרש, ביקשה האשה ביום ג' ניסן תשע"ג (14.3.13) כי בית הדין ידון בצווי הגבלה. הצדדים הופיעו לדיון ביום ז' טבת תשע"ד (10.12.13), אך הבעל התבצר בעמדתו וסירב להתגרש. לטענתו, פרוטוקול הדיון 'זויף' ואינו משקף את מהלך הדיון.

עוד טען המבקש בדיון כי גם הסכם הגירושין זויף, מאחר שבהסכם המקורי הופיעה האשה 'מוותרת' על כתובתה, לעומת הסכם שבידי בית הדין בו נקבע כי האשה 'מוחלת' על כתובתה. עם זאת הצהיר כי אין לו טענות נוספות על זיוף כתבי בית דין.

בית הדין הבהיר לבעל כי אף אם אכן היה שינוי מילה בהסכם, אין כל משמעות לשינוי בין האשה מוחלת לאשה מוותרת, כטענתו. זאת ועוד, בית הדין אף הציג למבקש את ההסכם המקורי שנסרק לתיק, הסכם החתום בחתימת יד הבעל, כאשר

בהסכם מופיע כי האשה 'מוחלת' על כתובתה, ואין כל מקום לטענה על זיוף הסכם. אכן, למרות כל זאת, לא נחה דעתו של הבעל וסירב להתגרש.

בית הדין האריך להניא את הבעל מעמדתו וטענותיו - הן מאחר שלטענת הזיוף אין כל אחיזה והן מאחר שלא ישיג דבר בהתקשות זו, שהרי בלאו הכי הצדדים גרים בנפרד וזה למעלה משש שנים שאין כל קשר ביניהם, ובפרט במקום שהבעל ביקש בעבר להתגרש. אך למרבה הצער, כל ניסיונות בית הדין נפלו על אזניים ערלות, ובית הדין נדרש להחלטה על אודות צווי ההגבלה.

דיון והכרעה

כאמור, זה כעשר שנים שהצדדים עוברים ושבים בבית הדין, כאשר לדברי הבעל אף שנתיים קודם לכן לא היו חיים כזוג נשוי, ובכל אופן בשמונה השנים האחרונות אין כל תקשורת ביניהם, ולמעלה משנתיים וחצי שמתגוררים הם בנפרד.

הן אמת כי בעבר הבעל הוא שביקש להתגרש, והאשה ביקשה לבחון את שיקום חיי הנישואין, אולם אף אם בעבר היה אולי סיכוי לדבר זה בעצת חכמים, בנסיבות הנזכרות סיכוי זה הלך ודעך, ובפרט לאחר שהצדדים הסכימו להתגרש וכפי שנקבע בהסכם שקבל תוקף פסק דין כבר ביום י"ח חשוון תשע"ב (15.11.11).

גם טענות הבעל בדיון ביום ז' טבת תשע"ד (10.12.13) כי פרוטוקול הדיון 'זויף' כבר נטענו בעבר בבקשה לתיקון פרוטוקול שהגיש ביום י"ט סיון תשע"א (21.6.11) כאשר בפתח בקשתו ציין 'למיטב זכרוני, הדיון התנהל כך'. אמנם העיון בבקשה הפרושה על פני שלושה עמודים מלמד כי אין זו בקשה לתיקון מקומי, אלא המבקש מכתוב לבית הדין פרוטוקול דיון שלם, כראות עיניו.

זאת ועוד, בקשתו זו הוגשה למעלה מארבעים וחמשה יום לאחר הדיון שהתנהל ביום כ"ט ניסן תשע"א (3.5.11) ומטעם זה בלבד יש לדחות את הבקשה. למרות האמור, הבקשה נשלחה בעבר לתגובת המשיבה שהתנגדה לתיקון הפרוטוקול, ולאחר בדיקה ועיון הבקשה כבר נדחתה בעבר, ואין כל מקום למחזר טענה זו שוב.

גם סירובו של הבעל כיום להתגרש אינו מתוך תקווה לשלום-בית, אלא מחמת טענות ממוניות שכבר נקבע בהסכם כי אין בהם ממש ודינם להידחות, ולפיכך קבע בית הדין כי מצווה על הבעל לגרש את אשתו.

וכתב הרמ"א באבן העזר (סימן קנד סעיף כא) ז"ל:

כל מקום שאין כופין בשוטים, ... יכולין לגזור על כל ישראל שלא לעשות לו שום טובה או לישא וליתן עמו או למול בניו או לקברו,

עד שיגרש. ובכל חומרא שירצו בית דין יכולין להחמיר בכהאי גוונא, ומלבד שלא ינדו אותו.

ומקור דבריו מדברי רבנו תם בספר הישר (סימן כד) שכתב:

ועל זה ידו כל הדווים, איך יטעה חכם לומר שכופים הבעל לגרש באמירת מאיס עלי, ... אך אם כל רבותינו שווין בדבר, תגזרו באלה חמורה על כל איש ואשה מזרע בית ישראל הנלוים אליכם, שלא יהיו רשאים לדבר עמו, לישא וליתן עמו, לארחו ולהאכילו ולהשקותו וללוותו ולבקריו בחלותו. ועוד יוסיפו חומר ברצונם על כל אדם אם לא יגרש ויתיר אותו האיש את הילדה הזו, שבזה אין כפיה עליו שאם ירצה מקיים, והוא לא ילקה בגופו מתוך נידוי זה, אך אנו נפרד מעליו.

ומבואר בדברי רבנו תם, דאף שאין כופין את הבעל לגרש בטענת מאיס עלי, מכל מקום יש להתרחק מהבעל כיוון שעליו ליתן גט. והרחקה זו אינה בכלל כפייה, מאחר שהרחקה זו אינה על גופו של הבעל כנידוי והלקאה, אלא שאנו מדעתנו פורשים מאיש זה.

והוסיף וביאר טעם הדבר הגאון רבי אליהו אלפנדרי בספרו סדר אליהו רבה (סימן יג):

אסר רבנו תם הנידוי והתיר ההרחקה, מהטעם המפורש בדברי רבנו תם עצמו, שהנידוי הוה רדוי בגוף הבעל עצמו, כמו שבט מכה, עשה דבר זה ואם לא שבט יכך, וכל כי האי אין בידינו לעשות אלא במקום שאמרו חכמים... אבל הרחקה זו אינה שום רדוי על גופו של בעל, אלא אנחנו בעצמנו גודרים דרכנו בגזית לבלתי הטיב עם האיש ההוא, וכל כי האי אין אנו צריכים שירשו לנו חכמים לעשות כן, אלא אנו רשאים בעצמינו לעשותו.

כי עם היות שאנו מצווין מן התורה שלא למנוע טובה מחברנו כדכתיב ואהבת לרעך כמוך, ולא תעמוד על דם רעך, היינו כשהוא רעך במצוות. אבל זה אשר לא טוב עושה בעמיו לעגן בת ישראל, מצוה עלינו להרחיקו כדי שישב מדרכו הרעה וכדי להציל הענייה העשוקה מידו.

ולפי דרכנו למדנו שהרחקה זו אינה בכלל כפייה משני הסיבות הנזכרות. הן מחמת שכפייה בנדוי או בשוטים היא על גופו של הבעל מה שאין כן הרחקה זו

שהיא מחוץ לגופו. והן מחמת שהכפייה בשוטים היא רעה בפועל לבעל והוה בכלל עשה רע, מה שאין כן בהרחקה זו שהיא רק סור מטוב, שמונעים הטוב מהבעל, ואינו בכלל כפייה.

והרמ"א בדרכי משה (סקי"ח) ציין לשו"ת בנימין זאב (סימן רפט) שכתב:

אדם שנתחייב בבית דין וסרב ולא השגיח ועבר על גזרת בית דין כותבין לקהילות ישראל פלוני גזרו עליו דין וסרב ולא השגיח והחרמנו אותו שלא יתפלל בעשרה ולא יזמן לשלשה ולא תמולו לו בן ולא תקברו לו מת והוציאו בניו מבית המדרש עד שיקבל עליו הדין... וכן ראוי לעשות לכל איש אשר ימרה בית דין ולא יקבל גזרתם ותקנתם.

גם בבאור הגר"א (שם אות סז) כתב על דברי הרמ"א שיכולין לגזור על כל ישראל שלא לעשות לו טובה או לישא וליתן עמו... לפי שיכול להינצל מזה כשילך לעיר אחרת, וכל שאין עושין מעשה בגופו לאו עישוי מקרי. וכל זה עושים לו על שעבר על דברי חכמים.

ומעתה יש לומר שכשם שבטענת מאיס עלי לדעת ר"ת אף שאין כופין לגרש, שפיר דמי לעשות הרחקות הנזכרות, כך הוא הדין והטעם לכל מקום שאין כופין לגרש שיכולים בית הדין לעשות ההרחקות הנזכרות. ולא שנא אם חכמים חייבו אותו לגרש או שאמרו מצווה לגרש, דסוף סוף כשאינו מגרש עובר הוא על דברי חכמים.

וכן מפורש בלבוש (סימן קלד סעיף י) דכל שלפי ראות עיני בית הדין יש תקנת האשה בדבר, כגון שטוענת מאיס עלי, או שיראה להם שאין זוגם עולה יפה, אף על פי שאין האיש מאותם שכופים להוציא, מכל מקום יכולים בית הדין להטיל חרם ביניהם על כל איש ואשה שלא יתרחקו מהבעל בהרחקות הנזכרות. כי אין החרם חל עליו אלא עלינו אם לא נתפרד מעליו.

הן אמת, שהרב סדר אליהו שם, הביא תשובת מהר"י בן לב (חלק ב סימן יח) שהעיר על דברי רבנו תם וכתב:

גם על זאת ההרחקה, הסכימו עליה הסמ"ק והקולון ז"ל ולא מצינו מי שיחלוק עליהם. ומכל מקום לא ראינו לרבני הדור הזה שנהגו בכך, אדרבה זכורני כי נועצו לב יחדיו רוב החכמים לעשות זאת ההרחקה ורב גדול ומובהק שהיה בימים ההם מיחה בדבר ואפשר לומר שמה שלא נהגו בכך הוא משום דלא אכשיר דרי ויותר

קשה להם ההרחקה מהנדוי ואם הנדוי הוי כפייה כל שכן ההרחקה הנזכרת.

ולמדנו מדבריו, דאף שלא מצא מי שיחלוק על דברי רבנו תם, ואף שכבר הסכימו על הרחקה זו הסמ"ק ומהרי"ק, בכל זאת לא נהגו כן בימיו, ולא משום שחלקו על דברי רבנו תם, שהרי כתב שלא מצאנו מי שיחלוק על רבנו תם, אלא משום שבזמנם קשה הייתה ההרחקה יותר מהנידוי, ולפיכך נמנעו מלעשות הרחקות אלו.

אולם בסדר אליהו שם כתב להעיר, טעם זה איני מכיר, שאילו רבנו תם היה מפרש טעמא שאין עושים נדוי רק הרחקות לפי שהרחקות קלים מהנידוי, שפיר השיג עליו דמאחר שהאידינא נהפוך הוא שהרחקות חמורות מהנידוי אין לעשות הרחקות. אכן טעמו של רבנו תם הוא משום שדווקא נידוי שהוא על גופו אין לנו לעשות כן אלא במקום שאמרו חכמים כופין אותו, אבל הרחקות שאנו גודרים בהם את עצמנו לבלתי היטיב למי שאינו עושה מעשה עמך שפיר דמי. ומעתה אין מקום לחלק בין דורות ראשונים לדורות אחרונים.

וציין שם פוסקים רבים שראו את תשובת מהריב"ל ולא חשו לדבריו, ובכללם המהרשד"ם (אבן העזר סימן מא) ומהר"א ששון (סימן כח) מהר"ם (ח"ב סימן ע) מהר"י לוי (סימן א) והפני משה (חלק ב סימן ט) וסיים שם סוף דבר אם יראה בעיני חכמתכם לעשות הרחקה דר"ת בנדון זה גם אני מסכים עמכם, ע"ש.

ובמשיים חפשי בספרי רבותינו מצאתי בשו"ת יביע אומר (חלק ח סימן כה) שהאריך בזה מפי ספרים וסופרים, וציין גם שבשו"ת צל הכסף (חלק א סימן ה וסימן ו) האריך למעניתו בזה, והעלה דשפיר סמכינן לעשות מעשה בהרחקה דר"ת ע"ש. וכן הסכים הרב משכנות הרועים (מערכת מ סוף אות רכט) וכן מבואר בספר פחד יצחק (מערכת סוטה דף יז סע"ב).

והוסיף שם שאף המהריב"ל עצמו לא השווה מידותיו בזה כי בשו"ת מהריב"ל (חלק ב סוף סימן עט) כתב, ומיראי הוראה אני ולא אסמוך להקל לכוף בשוטים או בנידוי, אבל לעשות הרחקה דרבנו תם, אף על פי שכתבתי צדדים להחמיר, מכל מקום דעתי נוטה להקל, ואם יסכימו עמי מחכמי העיר, בעלי הוראה, להחזיק בזאת ההרחקה גם אני מסכים עמהם ע"ש.

גם בשו"ת ראש משביר (חאה"ע סימן לח) כתב בשם שו"ת כרם שלמה (חאה"ע סימן כב) שרוב האחרונים הסכימו להרחקה דרבינו תם. ע"ש. וכן עשו מעשה גאוני בגדאד בי דינא רבה דבבל, והובאו דבריהם בשו"ת שערי רחמים פראנקו (ח"א אבן

העזר סימן ג), ועש"ב. וסיים וכל שכן במקום שהבעל חייב לגרש, וכן נעשה מעשה עכת"ד. ומשמע שם דהוא הדין במקום שאינו חייב לגרש.

גם בפסק דין בית הדין הגדול (תיק 64-8455-1) מיום י"ז אלול תשס"ח כתבו, מצאנו אצל פוסקי הדורות וכן בפסיקת בתי הדין הרבניים דיונים בקשר למשמעות הרחקות דרבינו תם. יש הרואים הצדקה לפסוק הרחקות אלו רק כאשר פסק הדין לגירושין הוא לפחות בדרגת חיוב לגרש, ויש המוכנים להטיל הרחקות גם כאשר דרגת פסק הדין היא קביעה כי מצווה על הבעל לתת גט, ע"ש.

וכן מצאתי שעשו מעשה בבית הדין באשקלון (תיק 1-21-062393533) שפסקו כי על הבעל לתת גט פיטורין לאשה, ואם לא יסכים לתת גט רשאי בית הדין להרחיק אותו הרחקות דרבנו תם ולשלול ממנו זכויות אזרחיות שונות על פי החוק.

הרי שאף במקום שגם לפי בית הדין אין על הבעל חיוב לגרש, מכל מקום יש להטיל על הבעל את ההגבלות הבאות מכוח חוק בתי הדין הרבניים, ובכללם עיכוב יציאה מהארץ, שלילת דרכון אישי, שלילת רישיון הנהיגה, איסור החזקת או פתיחת חשבון בנק, והפיכתו ללקוח מוגבל במיוחד, וכן עשו מעשה.

הגבלות אלו הקבועות בחוק, אף שהן לוחצות את הבעל לגרש את אשתו אינן נחשבות כפייה, וזאת מאחר שהגבלות אלו אין בהן כפייה ישירה בגופו או בממונו אלא ננקטות כתוצאה מהחלטה של הציבור שלא להיטיב עם מי שבית הדין קבע שהוא נוהג שלא כשורה ומעגן את אשתו.

והנה כאמור, בנדון דידן זה כשמונה שנים אין תקשורת בין הצדדים ולמעלה משנתיים ומחצה שגרים הם בנפרד. וידועים דברי רבינו חיים פלאגי שבכגון זה, יש לכפות על גירושין כמבואר בספרו חיים ושלוש (חלק ב סימן קיב):

"בדרך כלל אני אומר, כל שנראה לבית דין שזמן רב נפרדים ואין להם תקנה, אדרבה צריך השתדלות הרבה להפרידם זה מזה ולתת גט, כדי שלא יהיו חוטאים חטאים רבים... וידעו נאמנה כי כל הבא לעכב מלתת גט בענין זה כדי להנקם זה מזה מחמת קנאה שנאה ותחרות, פעמים שהאיש רוצה לגרש והאשה אינה רוצה, וכדי להנקם מהאיש מעכבים הדבר שלא לשם שמים עתידין ליתן את הדין.

והנני נותן קצבה וזמן לדבר הזה, שאם יארע איזה מחלוקת בין איש לאשתו, וכבר נלאו לתווך השלום ואין להם תקנה ימתינו עד שמונה עשר חודשים, ואם בינם לשמים נראה לבית הדין שלא יש

תקוה לשום שלום ביניהם יפרידו הזוג ולכופם לתת גט עד שיאמרו
רוצה אני כדבר האמור."

ובפסקי דין רבים סמכו על דבריו לעשות מעשה, כמבואר בפסקי דין רבניים
חלק ז (עמוד 111) וחלק ט (עמוד 150) וחלק יא (עמוד 206) וכהנה רבות.

הן אמת, שבשו"ת יביע אומר (חלק ג אבן העזר סימן יח) הביא דברי הגר"ח
פלאגיי וכתב, ואפשר דלאו כפייה בשו"ת קאמר, אלא בדברים למקריה עברינא
וכדומה ע"ש. וראה עוד בפסקי דין רבניים חלק ט (עמוד 213) וחלק יג (עמודים 362-
363).

גם בית הדין בחיפה בפסק הדין מתאריך כ' אדר א' תשע"א (11.2.24תיק
580813/1) הביא פסק דין מבית הדין הרבני הגדול (לא פורסם) בו כתבו הגר"ח
שרמן והגר"ח איזירר שליט"א שאין הכוונה בדברי הגר"ח פלאגיי לכופ את בני הזוג
לתת גט, אלא זו עצה טובה לדיינים שכאשר קיים מצב של פירוד, יש למנוע מצב של
חטא אצל בני הזוג, וכופין על המצוות לעשות הכול כדי להציל את הזוג מאיסור,
ואולי גם חובה על בני הזוג להישמע לבית הדין.

אולם מובאת שם דעת המיעוט של הגר"צ בוארון שליט"א שלא הסכים עמהם,
וסבר שזו פרשנות שאינה נכונה בדברי הגר"ח פלאגיי שהרי שם נאמר היפך דבריהם
שכופים את הזוג ליתן גט, וסיימו שם שדבריו צוטטו פעמים רבות בפדרי"ם ובפסקי
דין רבים.

ועל כל פנים בנדון זה, אין אנו צריכים לדון בדברי הגר"ח פלאגיי, שהרי
הרחקות דרבנו תם אינם בכלל כפייה כלל, ואינן אלא תקנת הציבור שנמנעים
להיטיב עם מי שאינו מיטיב לאחרים. לפיכך כאשר בית הדין החליט כי על הצדדים
להתגרש והבעל אינו ציית דינא אף הציבור אינו צריך להיטיב עמו.

סיכומם של דברים: כבר קבע בית הדין בפסק הדין הנזכר כי מצווה על הבעל
לגרש את אשתו, אמנם הבעל אינו ציית דינא ומסרב לקיים את פסק הדין. לאור
האמור, הדבר מסור לשיקול דעתו של בית הדין אם לאכוף את פסק הדין על ידי
הרחקות דרבנו תם ושאר הגבלות הקבועות בחוק.

בנדון זה שהצדדים פרודים כשמונה שנים, נראה לבית הדין להטיל על הבעל
הרחקות דרבנו תם, שהרי הרחקות אלו אינן כפייה כלל, אלא הן הוראות לציבור
להתרחק ממי שאינו מיטיב לאחרים שאין הציבור חייב לדאוג לטובתו. וכפי שכתב
מהר"א אלפנדרי הנזכר, שאיש זה אשר לא טוב עושה בעמיו לעגן בת ישראל, מצווה
עלינו להרחיקו כדי שישוב מדרכו הרעה וכדי להציל הענייה העשוקה מידו.

לאור האמור מחליט בית הדין כדלקמן :

א. בהתאם לחוק בתי הדין הרבניים (קיום פסקי דין של גירושין), התשנ"ה-1955 ועל פי הדברים שבוארו לעיל בית הדין מגביל בצו הגבלה זה את זכויות הבעל בדברים הבאים :

1. לצאת מהארץ.

2. לקבל או להחזיק או לחדש רשיון נהיגה.

3. לעסוק במקצוע שהעיסוק בו מוסדר על פי דין, או להפעיל עסק הטעון רישוי או היתר על פי דין.

4. לפתוח או להחזיק חשבון בנק, או למשוך שיקים מחשבון בנק בדרך של קביעה כי הוא לקוח מוגבל מיוחד, כמשמעותו בחוק שיקים ללא כיסוי, התשמ"א - 1981.

ב. על המזכירות לעדכן את כל הגורמים הרלוונטיים בהגבלות אלו.

ג. בית הדין קורא לבעל לסיים תיק זה בהקדם.

ד. בהתאם לסעיף (ג) (1) (1) לחוק בתי דין רבניים הנזכר, על המזכירות לקבוע מועד לדיון מעקב בתום תשעים יום.

אפשר לפרסם את פסק הדין לאחר השמטת כל הפרטים המזהים.

ניתן ביום כ"ב בטבת התשע"ד (25/12/2013).